

Circustraining

Zwier Kremer

“Dat kaan’k oew wal vertellen dat oew dat op dizze meneare nich geet lukken,” zear ik. Too bleef hee stoon en keek mij an asof hee ’t in Köln heurden doondern.

Op ’n oamd, was ik an ’t joggen. Dat doo’k um de twee daagen. Dat mut ik wal, want ik bin nich meer ’n jongsten.

En as iej de 60 joar passeerd bint, mut iej zörge da’j fit bleeuwt. En now was ik op ’n oamd goan joggen. ’t Was nen mooien zommeroamd en de zonne had ’n heeln dag d’r op lös braand.

En zo gung ik duur ’t veeld, langs weides en now leup ik in ’t bos op ’t fietspad. Of en too kwam d’r mij nen aand’ren jogger veurbiej, meestentieds völle jonger en den gung dan ok ’n luk harder as mij.

Ik har d’r al oardig wat kilometers op zitten en was net van plan um efkes ’nen pauze in te lassen vuur wat rek en strekoefeningen, too ik achter mij d’r ene heurden an kommen en den mááken mij toch ’nen herrie. Dat ik bije mijzölm dach: “Den hef de knollen op.” Onwies wat gung den toch te keere. Staampen en angoan, hee hijgden as nen oolden locomotief. Ik dach: “Doar sloet ik mij mooi biej an.”

Ik nam un betken gas terug en joa doar heb iej hum, mear wat was dat now? No zölt wiej’t hebben. Mill’n in ’t bos nen olifaant den gelieke met mij op leup, asof dat de gewoonste zaak van de weerd was. Now mut ik oew eerst iets vertellen. Ik bin un natuurmense en bin dus ok völle in de natuur en doar bekiek ik alle deers dee’k zo in mien leaven teang komme heel good; want dat veen ik naar interessant en van jongs of an proat ik teang de deers. In ’t begin snappen zee nich wat ik meanden as ik wat zear. Meer noa verloop van tied, keeken ze mij an asof ze mij begreepen en noa verloop van tied begonnen ze gewoon teang mij terug te proaten en gung ik ze ok verstaan. Ik was ’nen hènigen dierenfluusteraar ’eworden.

Dus d’r leup ’nen olifant noast mij... en hee leup zo ongeveer met knikkende kniejen. Ik zear: “Zo zo... ’t geet nich meer zo van zölm, is ’t nich?”

Hee schettern terugge: “ik heb d’r ok al nen heeln ofstaand opzitten.”

“Iej hoeft nich zo hard teang mij te keer te goan, want ik bin nich doof.”

“Zo proat ik aait”, zear hee. Meteen dach ik: “Verduuld hee pröt nog twèènts ok, dat betekent dat ut good volk is.”

“Zo... meer woarum loop iej eigenluk zo hard?” Vreug ik um.

“Umdat ik mut ofvallen.

“Dan kaan’k oew wal vertell’n dat oew dat op dizze maneer nich geet lukk’n,” zear ik.

Too bleef hee stoon en keek mij an asof hee ’t in Köln heurden doondern.

“Hoo kön iej dat weten.”

“Dan mut iej völle harder lopen; trouwens Ik heb ok nog nooit met ’emaakt dat nen olifaant an de lien mus doon.” Den mut volgens mij just aait zwoar wean.”

“Dat za’k oew vertell’n. Ik heb sallsiteerd bie’j ’t circus; meer ik bin te zwoar vuur ’t wark da’k doar doon wol.

“En wat mut iej doar dan zoal doon?”

“Mu’j luustern.... Ik mus op ’n tunneke goan stoon en dan ’n moal of wat roond dreagen. Meer too’k d’r eene poot opzetten, zakken het ding van niks al in mekaare. Loat stoon as ik d’r veer peute op zol zetten. Zo wied bin ik geels nich kommen.”

“Gezakt,” zear’n directeur. “Iej bint te zwoar.”

“Doar stun ik dan wier met de zovölste mislukte solsitatie. En of ik now zear: “Nemt dan un zwoarder tunneke, hee wol d’r niks van weten.”

“Dat kan ’n broen’n nich trekken,” zear den directeur; “’t is crisis.”

“Da’s dan nich zo mooi”, zear ik “Dat veend ik biezuunders beroerd vuur oew”.

“En now bin’k goan joggen”, vervolgden den olifaant zien verhaal, “meer ’t heulp mij nich völle. Want wat ik ok loope, ik kan d’r nich genog kiloos of kriegen. Ik heb al ’n sonjabakkers- en zeekenhoesdieet ’evolgd, meer ’t heulp allemoal niks. Acht kilo leup ik d’r in ’nen dag of. Meer as ik ’nen verjoardag met miene kamerö harr, kwam d’r wier 9 kilo bie’j. Ik zit now nog steeds roond de vieuwenzestighoender kilo zonder kleere.”

Ik heurden zien verhaal is an en dach is good noa. Ik harr met um te doan. Nen olifaant mut weark hebben. Loa’w now is eerluk wean. Iedereen wil toch geern wat de doon hebben. Wat he’j d’r an as iej roond de pöste loopt, doar worden iej allenig meer sagrijnig van.

Eerst dach ik an de agrarischen sector. Ploogen, eggen, harken en meaien.

Dan hebt de boer’n gin trekker meer neudig en dan könt se greun en duurzaam boeren. Gin oetlootgassen meer, etc. Mear dat was mear effen, want too den olifaant efkes later achter nen dikken boom ziene behoefte dear en ik zag wat hee doar allemoal fabriceerden, dach ik aan het mest oawerschot en de doarbiej ontstoane problemen. Dus dat was ut nich.

Meer opeens harr’ik ut. Zo zee’j mear wier; a’j good noadeenkt oawer de problemen, keump d’r aait ’nen oplossing.

Ik zegge: “Zeg Olifaant, of hoo heet iej eigenluk, Ik harr’de behoefte, um hum wat better te leren

kennen. Ik heb is good noa e'dach en dèènk dat ik oew oet de probleemmen kan helpen".

"Ik heete Fannie, umdat ik de jongste van oons gezin bin. En miens ooldsten breur heet Ollie. Meer vertel is op.... wat he'j dan oet'epakkezeerd?"

"No.. dat za-k oew vertellen. Too ik den groten slurf van oew is bekeek, gung ik is noadèènk oawer de massa loch dee'j kottens duur 'n slurf oetbleuzen. Too dach ik, wat is dat now jammer van al dee loch dee oet oene longen de natuur ingeet". Zee'j al de betonnen poalkes hier an't fietspad? A'j doar op kunt stoan, zoonder dat zee de grond in zakt, mij dunkt, dan kön iej wal in 't circus kommen en dat kö'j. Dus weet iej wat of iej doon mut? Iej nemt oewen slurf bie'j de kladden en stekt um in 'n moond en bloast d'r dan meer is lustig op lös, dan kom iej vol löch te zitten; dan wör iej net as 'n ballon zo lech.

En as iej alle löch in oew'n boek hebt zitten, goa'j op zo'n poalke stoan. As iej dan de balaans eveunden hebt en 't poalke nich in 'n grond zakt, heb iej 't vuur mekaar en ku'j zó in 't circus beginnen".

'n Olifaant, sorry, Fannie, wörr onmeundig bliej en stak voort ziene slurf in 'n moond en begun te bloazen. Hee bleus zo onmeundig hard, dat um de oren d'r van gungen zoezen en dee gungen hum hoaks an'n kop stoan; mear dat was arg good, want dat kon um van dienst wean met ut zeuken van 'n richtigen balaans.

Too hee dan eindeluks was oet'ebloazen, gung hee vuurzichtig op zo'n betonnen poalke stoan.

Eerst met de leenker vuurpoot, voorts de rechter achterpoot d'r achteran en wat was ik bliej too ik zag dat ut poalke nich in de grond zakken.

Too Fannie alle veer de peute heel vuurzichtig op 't

poalke har 'ezat en noa eerst wat zwalken, toch effen later zien balaans eveunden har, begon Fannie te lachen dat het schetterde duur 't gaanse bos. Wat was hee bliej. Zo bliej, dat hee zich helemaal leet goan en zich helemaal ging ontspannen en too gebuurde ut.

Hee leet de achterkleppe ok met de ontspanning met goan. En too leet hee nen heel'n groot'n scheet lös. D'r was gin hoal'n mear an, zodat hee kats leug leup en doarduur zwoarder wörden, met as gevolg, dat 't poalke bienoa helemaal in de grond zakk'n.

En a'j now is un keer in 't bos fietst en iej zeet 'n poalke dat mear un klèèn betke boaven de grond oetstek, dan wet iej dat doar den olifaant op estoan

(TE KOT) OP DE MAN SPÖLN ?

**NEN WETHOALDER OET BOORN, MET WAT GEHEUGENVERLIES,
BRACH DE LEU OET OAZEL AANDERMOAL KATS VAN DE WIES.
DUUR 'N VERBLIEF VAN ASIELZEUKERS OPNIEJ TE VERLENGEN,
DACH-E DE FINANCIËN IN BOORN WIER OP ORDE TE BRENGEN.
'T GUNG NIG DUUR EN HEF NOE OK LAST VAN PRESTIGEVERLIES!**

